

Μήπως ή δημιουργία ενός όνειρου δεν είναι 'Η-δονή;

Εστάθηκα εμπρός σ' ένα τάφο. Είναι θαμμένη εκεί ή Δουκέσσα και ή κόρη της. Άπάνω στην πλάγια ενός βουνού βρίσκονται τα λείψανα της Δουκέσσας που άρχισε θριαμβευτικά τη ζωή της μέε στον πλούτο της Γαλλικής Αύλης. Οί αύρες χύνουν μίαν άρμονία άόριστη. Τά πουλιά κελαηδούν. Άκούω τις φωνές παιδιών. Κυνηγούν μιά πεταλούδα, γελαστά, κατακόκκινα. Η πεταλούδα έδώθηκε μέε στον περιόδο του τάφου.

Θέλω να σκορπίσω τους μελαχολικούς λογισμούς. Άπό ένα ψήλωμα βλέπω στο βάθος τον Πύργο της Δουκέσσας και φεύγω μακριά από τη νέκρα των έρειπίων που τα βήματά μου έτάραξαν για λίγες στιγμές.

ΑΔΕΕ. ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Άκούε το κύμα, αγάπη μου, κεί πέρα ; Ξάν κ'άτι μέε σ'το ρόχθο του δέ σβύεται, πού μοιάζει με το πιό στεγνό τραγουδι εκείνο που ποτέ δέ λησμονιέται ;

Σ' το κάθε μυρολόγι του πελάγου τα δάκρυα μου κυλούν σιάχνά μου χέρια κι' ο πόνος μου ξεσπ'ά από τη καρδιά μου για να σβυστή ποιός ξέρει σε ποιά άστέρια.

Η νύχτα ή μάδρη—κοίταξε—μ'ε δείχνει την πιό βαριόθλιμμένη της εικόνα. Σ' των βράχων τις σχισμάδες πώς σφυρίζε ο μαϊστροπονέντης του χειμώνα !

Τέ νύχτα !...Μέε παγώνει κ'άποια φρίκη... Τέτοια νυχτιά δέ νάναι, αγάπη μου, κ' εκείνη που μ' άποινά δά μεε χωρίση αιώνια του χρόνου ή άγρια κι' άφρισμένη δίνη.

Ω! τότε δέ δά νοιώνω τα φίλιά σου, δέ δά με παίρνει στη γλυκειά σου άγκάλη... —Νά φύγωμε, νά φύγωμε, φοβούμαι τη νύχτα στο έρμιο έτούτο περιγιάλι.

Μεγίστην.

Μ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

έπρεπε ! Νά δά ή ώρα να πάρη κανέε άπάνου του κάθε Μαγδαληνης κλήρα ! Χά χά ! Τό πίστεψε τάχα, ή πετεινόμαλη, πώς έχει κι άφτη του ζώου τό δικαίωμα — να χαρη το παιδί της ;

Οί σκέψες αύτές χορέβανε στο μυαλό μου την ώρα που την έβλεπα να δέρνεται, να ξεφωνά, να με παρακαλεί με κλάματα για το παιδί της. Είταν αξιολύπητη ! Πόνοι δυνατοί περιζώνανε την κοιλιά της και ξαφνικός πυρετός φλόγιζε την όψη της. Προσπαθούσα να την παρηγορήσω με δέν είτανε σε θέση να καταλάβη τα λόγια μου. Μίσα στα παράπονά της άρχισε να παραμιλή, να ζητά να φύγη, και με πολλή δυσκολία την κρατούσαμε στο κρεβάτι της...

— Πώς τη βλέπεις, γιατρέ, την κατομοίρα ; δά τη σώσουμε ; — με ρώτηε ή Φλώρα συλλογισμένη. — Έχει μιά έλπίδα σωτηρίας... να πεθάνη ! — της είπα με βουρκωμένη καρδιά, κ' ένας στίχος κορρίδευτικά ήρθε τα χείλια μου — έμυρρος κόσμος, ήθικός, άγγελικά πλασμένος !

Γ. ΑΒΑΖΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα Δρ. 10. — Για το Έξωτερικό Φρ. 10.

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κίосκια της Πλατείας Συντάγματος, Ομόνοιας, Ύπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τραχιόδρομου (Οφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού ύπόγειου Σιδηρόδρομου (Ομόνοια), στο καπνεπωλείο Μενωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) στα βιβλιοπωλεία «Έστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (όδός Σταδίου, άντικρύ στη Βουλή).

Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ
ΠΡΑΜΑΤΑ

ΟΙ

καμαρωμένοι μας βουλευτάδες, και πρώτος πρώτος ο κ. Παπαμιχαλόπουλος τραβήξανε και ίσαμε τη Βουλή τό περιόρημο ζήτημα του άθλητη Γεωργιάνη, που ύστερ' από την άθάνατη όνομαστική άπόλυτη του επιδεωρητή Προφαντόπουλου (κληθέντες οί Όλυμπιονίκαι να λάβωσι τον κότινον άπέσχητε...) κατόντησε Πανελλήνιο, και του άξίζει αλήθινά να φτάσει και στη Βουλή και να πάρει τη Ρωμαϊκή χρωματιά. Συνζήτηση σηκώθηκε αν έπρεπε να τιμωρηθεί ο Γεωργιάνης που φέρθηκε σ' αυτή την περίσταση σά στενοκέφαλος δάσκαλος, που είναι, κι όχι σαν παληκαρώε άθλητής, και μέσα στο κακό και στην άναμπραμπούλα και στις κοινοβουλευτικές άνοησίες που είπωθήκανε, σηκώθηκε κ' ένας χριστιανός και είπε μιά φρόνημη κουβέντα, πώς δηλ. έπρεπε να τιμωρηθεί ο Γεωργιάνης γιατί μ'εσ ρεζίλιψε μπροστά στους ξένους άποδείχοντας θεοφάνερα με τό φέρσιμο του πώς οί Ρωμοί είμαστε ο πιό ρέμπελος κι άπειδάρχητος λαός της γής.

Θάμα, σωστή κουβέντα και να βγει από στόμα βουλευτη, και μάλιστα μέσα στη Βουλή. Κι όμως τό θάμα έγινε και τό ζήτημα του άπειδάρχητου άθλητη πήγε στη θέση του. Γιατί με τό φέρσιμο του ο Ρωμός άθλητης, αν έμεινε λίγα εκατοστά πίσω στο πέταμα του δίσκου, ήρθε όμως πρώτος στο πέταμα της πειθαρχίας (δισκοβολία άς την πούμε κι αυτή) και παρουσίασε στο Στάδιο, πλάι σε τόσα άρχαία κ' Έυρωπαϊκά άγώνισμα, κ' ένα γνήσιο Ρωμαϊκό άγώνισμα. Ο άδωπος δέν εκανε δ,τι κάναμε όλοι μας που κοιτάξαμε μπροστά στους ξένους να κρώφουμε τα ψεγάδια μας κάτω από τη μάσκα του πολιτισμένου, μα έδειξε ζηλεμένη ειλικρίνεια και σαν παληκαρώε που είναι παρουσιάστηκε στο Στάδιο δίχως μάσκα.

—Νά, είπε, τίπος είναι ο Ρωμός. Άπό φυσικό του λεύτερος, δέ μπαίνει κάτω από ζυγό,

δεν νιώθει τί πάει να πει πειθαρχία. Όταν καταλάβει πως άδικιέται (μα και τότε δέν άδικιέται ο Ρωμός;) βάζει τον καθένα στη θέση του, άδιαφορώντας αν αυτός ο καθένας είναι Βασιλιάς ή Διάδοχος ή ο κόσμος όλος. Και στα ύστερα γιατί να μη φερθεί έτσι, αφού ξέρει πως τό φέρσιμο του, όσο άδιάτροπο κι αν είναι, δά βρεθούν ήλίθιοι να τον χεροκροτήσουν, φημεριδογράφοι να τον ύμνήσουν και βουλευτάδες να τον παρουσιάσουν στη Βουλή για έθνικό ζήτημα;

Έτσι σκέφτηκε ο Γεωργιάνης και τα κατοπινά τάποδείξανε πως πολύ καλά και πολύ Ρωμαϊκά σκέφτηκε.

«ΝΙΚΗ»

άποφασίσανε να τον βαφτίσουμε τό πρώτο αντιτορπιλλικό μας. Όσο βαρύ κι αν είναι τόνομ' αυτό, πέλι καλά αφού μ'ε γλυτώνει από τους Εύρυβιάδες κι από τόλλα άρχαία όνόματα που προτείνανε οί διάφοροι προγονοβαρεμένοι (ή προγονόπληκτοι, αν επιτρέψει ο κ. Μιστριώτης) πατριώτες.

Μά δε θαρρείτε πως είτανε προτιμώτερο να μ'ουν καταμέρος οί διάφορες νίκες, φανταστικές βέβαια, και φρίκες και να προτιμηθεί τόνομα κανενός θαλασσομάχου μας του 21; Θα μ'ε ντρέπιαζε τόνομα του Τομπάζη, του Σαχτούρη ή κανενός άλλου φυσικού κι άληθινού προγόνου μας;

Τό «Ν. Άστ» μ'ε πληροφόρησε πως αντι Νίκη θα όνομαζότανε «Άγια Λαύρα» τό αντιτορπιλλικό. Πάλι καλά, αφού με τό Μισολόγγι βαφτίσανε τό σαπιοκάραβο που χραισμεύει για φυλακή τώ ναυτώνε.

ΠΕΡΑΣΕ

και τό Στρατιωτικό νομοσκέδιο, μ' όλες τις βρισίες και τά Συνταγματικά ξεφωνητά του κ. Ράλλη, κ' έτσι ή Βουλή δά κι εμπρός θα μ'ορει να περηφανεύεται πως κατάφερε και κάτι καλό, μέσα σε τόσες άναποδιές και στραβοσιμωνίες της, αφού στέλνει τους άξιωματικούς στο στρατό και μ'ε γλυτώνει από τους σπαθοφόρους ρήτορες.

Βέβαια, μ' ένα μοναχά καλό, όσο μεγάλο κι αν είναι, δε σώζεται ο τόπος· μά πάλι δέν αξίζει να μην τό χαιρετήσουμε αυτό τό καλό και να μην εύκηθούμε να τον δώσει ή Βουλή κι αξία συντρόφια.

ΑΕΝ

είπαμε να παυτεί ο έπιθεωρητής Προφαντόπουλος γιατί εκανε μιά προφαντή όνομαστική άπόλυτη! Δέν τό πήραμε τόσο τραγικά τό πράμα, ένα πράμα τόσο συνειθισμένο που γίνεται απ' όλους σκεδόν τους μεγαλύτερους, καθώς τάποδείχνει καθημερινά τό βαρβαροπαζάρι μας.

Αν είτανε να παυτεί για μιά όνομαστική άπόλυτη ο Προφαντόπουλος, έπρεπε να παυτούνε τόσοι καθηγητάδες του Πανεπιστημίου και τόσοι σοφοί με πατέντα, κ' έπρεπε να πάψει να βγαίνει και ή «Έσπερινή» που προτείνει την πάψη του και που τίποτ' άλλο δέν είναι παρά μιά άτέλιωτη όνομαστική άπόλυτη. Όλοι τό ξέρουν πως ή πατριωτική και καμαρωμένη φημερίδα του κ. Γιάνναρου καλλιεργεί με τόση φροντίδα κι αγάπη τους βαρβαρισμούς.

ΖΗΤΩ

το Έθνος! «Η Κυβέρνησις άναγνωρίζουσα την ύπερ-